

–Ո՞վ է ան ուրեմն, որ Մարտիրոս անունով մօրեղբայր մը ունի, որ վերջը բան մը եղաւ... ներեցէ՛ք, ներեցէ՛ք, հիմա յիշեցի... դուք չէք. ես ձեզի ուրիշի մը նմանցուցի... Կարապետն էր այն, որ ձեզմէ աղէկ չըլլայ. բարեկամս էր եւ որ Մարտիրոս աղային քեռորդին էր. պատուական երիտասարդ մ'եր, բայց վեց տարի կայ, որ զինքը տեսած չունիմ: Մարտիրոս աղան ալ բարի մարդ մ'եր, որ վերջը ... վերջը... տէր ողորմեա, ի՞նչ եղաւ այս մարդը վերջը... հա՛, վերջը շատ աղքատ եղաւ. վասնզի իր բոլոր հարստութիւնը *քօնսօլիտի* մեջ թաղեց... խեղճ Մարտիրոս աղան: Բայց ես զձեզ ալ անպատճառ տեղ մը տեսած եմ, եւ ձեր դէմքն ինձի ծանօթ է:

–Հաւանական է, որ Եէնի Գաբու տեսած ըլլաք:

–Ճիշտ Եէնի Գաբու, ճիշտ, ահ, եղբայր, կաղաչեմ, որ *քօնսօլիտ* չխաղաք, *քօնսօլիտը* կանանկացնէ մարդս, ինչպէս նաեւ երբեմն մարդս կանանկացնէ *քօնսօլիտը*:

–Ես չեմ խաղար:

–Կեցցէ՛ս. հիմա սիրեցի զքեզ... ներեցէ՛ք, խօսքի բռնուեցանք եւ մոռցայ հարցնելու, թէ ի՞նչ պիտի հրամէք... խահուէ՞ թէ օղի:

–Բերանս չեմ դներ օղի:

–Դարձեալ կեցցէ՛ս, դարձեալ սիրեցի զքեզ. քանիներո՛ւ խրատ տուած եմ, որ սա անիծեալ ըմպելիքէն յետ կենան, եւ խրատս լսելի չէ եղած: Խահուէ մը բեր: Տունը ի՞նչպէս են, աղէ՞կ են. մայրդ ի՞նչպէս է:

–Մայր չունիմ:

–Դուք ողջ եղէք: Ներելի՞ է հարցունել, թէ ինչով կզբաղիք:

–Պզտիկ վաճառականութեամբ մը... կտաւի գործ:

–Շատ լաւ. կտաւի գործը ամենէն աղէկն է: Հօրեղբօրորդի մը ունիմ, գոր միշտ յորդորած եմ կտաւի գործ ընել, բայց մտիկ չէ՛ ըրած իմ խօսքերս:

–Հրամանքնի՞ դ ինչով կզբաղիք:

–Շիտակը խօսելով՝ ես հիմակուհիմա գործ մը չունիմ. մեր հօրէն մնացած քանի մը տուներ կան, անոնց եկամուտովը կապրիմք. կ'ուզեմ գործի մը ձեռն զարնել, բայց չգիտեմ թէ ի՞նչ գործ բռնեմ...

Այս պահուն տան սպասաւորի կերպարանքով մէկը կը մտնէ եւ աստենաբանին խօսքը կ'ընդմիջէ՝ անոր ականջն փան մը փսփսալով.

–Առաջ ինչո՞ւ իմաց չտուիք: